

MONS. STANISLAV ZVOLENSKÝ
pozsonyi érsek-metropolita

P Á S Z T O R L E V E L E

AZ ÉVKÖZI IDŐ HATODIK VASÁRNAPJÁRA – 2018

Kedves testvérek,

a Pozsonyi Főegyházmegye megalakulásának tizedik évfordulója alkalmából fordulok hozzátok. A Pozsonyi Főegyházmegyét 2008. február 14-én a Szentatya, XVI. Benedek pápa létesítette, aki a *Slovachiae sacrorum Antistites* kezdetű pápai konstitúcióban e szavakkal indokolta döntését: „*hogy minden egyes egyházmegyében még inkább megnyilvánuljon az Egyház saját jellege és így a püspök méltón és hatékonyan tudja végezni kötelességeit, mivel ezt a vallási, lelki és erkölcsi szükségletek, valamint a ma zajló társadalmi és kulturális változások megkívánják.*”

Pozsonyi Főegyházmegyénk megalakulásához tehát az aktuális társadalmi és kulturális helyzetben itt élő nép vallási, lelki és erkölcsi szükségletei vezettek, hogy még inkább megnyilvánulhasson az Egyház saját jellege és a püspök hatékonyan végezhesse kötelességeit. Az Egyház saját jellege az a tény, hogy hívők közössége alkotja, akiknek püspökünkkel együtt közös hitük van, ugyanazokban a szentségekben részesülnek és megyéspüspökük oly módon lett püspökké szentelve, hogy szentelője és Jézus Krisztus apostolai között megszakítatlan jogfolytonosság áll fenn (vö. KEK 833).

Az Úr iránti hálával gondolok mindnyájatokra, akik most szavaimat hallgatjátok, s örülök, hogy immár tíz esztendeje a Pozsonyi Főegyházmegye Isten népének közösségeként együtt haladunk az úton a mi Atyánkhoz. Isten népe vagyunk, mert a keresztségben Isten gyermekeivé lettünk. Isten népe vagyunk, mert lelkileg Isten Igéjéből élünk, amit hallgatunk, amin elmélkedünk, amivel egymást kölcsönösen buzdítjuk a hitben, s amit életünkben igyekszünk megvalósítani. Ezért most, mint a Pozsonyi Főegyházmegye híveinek közössége figyeljük meg azokat a lelki indítékokat, amelyek a mai szentírási szövegekből fakadnak.

Az evangélium azt az eseményt írta le, ahogyan az Úr Jézus meggyógyította a leprás embert. A lepra vagy a bélpoklosság fertőző betegség, amely ma gyógyítható, de az Úr Jézus idejében nem létezett semmilyen hatékony gyógyszer rá, ezért a leprásokkal szemben nagyon kemény előírásokat alkalmaztak. Ezekről az előírásokról hallottunk az első olvasmányban Mózes harmadik könyvéből, a Leviták könyvéből. A mózesi törvény ugyanis arra kötelezte a zsidó papokat, hogy abban az esetben, ha valakin gyanús kiütések mutatkoztak, állapítsák meg, hogy a veszélyes fertőzéstől van-e szó, majd pedig határozzanak a beteg személy kirekesztéséről a társadalomból (vö. Lev 13, 1-2). A leprás nem mehetett lakott területre, barlangokban vagy az erdőben volt kénytelen lakni, megszagatott ruhát kellett viselnie, fésületlen hajjal kellett járnia, hogy messziről is felismerhető legyen, hogy leprás. Ha véletlenül találkozott valakivel, kiabálnia kellett: „Tisztátalan“ (vö. Lev 13, 45-46).

Ezeknek a rendelkezéseknek bár higiéniai megelőzési jellege volt, hogy megelőzzék a fertőzés terjedését, a közösségből történő kirekesztés negatív bírálatot is hozott magával az Istennel való kapcsolatban. A leprások közösségből történő kirekesztése alapján az emberek a helytelen ítélkezés hibájába estek, hogy a leprások az Úr által megbüntetett személyek ezzel a betegséggel az ő bűneikért. A másik oldalon, az Úr Jézus idejében a leprás meggyógyítását valami olyan elképzelhetetlenségnek tartották, mint a halott feltámasztását. A papok csupán „tisztának nyilváníthatták“ a leprást, de „megtisztítani“, azaz meggyógyítani őt, olyan valaminek vélték, amit csak az Isten tehet meg (vö. 2Kir 5, 7).

Az evangéliumi részletben hallottuk, amint a leprás ember a tilalom ellenére is közeledett Jézushoz és térdreborulva kérte őt, hogy „tisztítsa meg“. Érdekes megfigyelni, hogy a leprás nem meggyógyítást, hanem megtisztítást kér. Azt kéri, hogy mint „tisztá“ térhessen vissza és fogadják be a közösségbe. Számára magánál a betegségnél is nagyobb teher volt az a tény, hogy az emberi és vallási közösség kirekesztette. A betegség, amelyben szenvedett, nem csak testi halálát érzékeltette, hanem veszélyeztette és megzavarta lelki egyensúlyát is, mert kitagadott, félretaszított, a közösségből kizárt volt. Hallottuk az evangéliumban, hogy az Úr Jézusnak, amikor látta a leprást és hallotta kérését, megesett rajta a szíve. Ezért kinyújtotta kezét, megérintette és meggyógyította őt. Az Úr Jézus részéről nemcsak egy szeretetteljes gesztusról van szó egy szenvedő ember iránt, hanem egy fontos üzenetről az Istenről, amely az Úr Jézus cselekedetében vált jelenvalóvá.

Az Úr Jézus az, aki nekünk megjeleníti és megtestesíti a láthatatlan Istent. Ha a leprát mint Isten büntetését értelmezték a bűnökért, és ha az Úr Jézus megérinti a leprás embert, akkor a láthatatlan irgalmas Istent jeleníti meg számunkra, aki nemcsak hogy nem utasítja el a leprásokat, hanem meggyógyítja őket; aki nemcsak hogy nem utasítja el a bűnösöket, hanem számára minden bűnös is szeretett gyermeke, akit meg akar menteni. Röviden elmondhatjuk, hogy az Úr Jézus az irgalmas Istent jeleníti meg számunkra, aki elutasítja a bűnt, de nem utasítja el a bűnöst.

Értékes és valójában pótolhatatlan, hogy a Szentírás üzenetét közösségben hallgatjuk, mert így tudatosítjuk lelki kötődésünket mint testvérek, akiknek közös mennyei Atyjuk van, akik kölcsönösen buzdítjuk és támogatjuk egymást a hitben, hogy Isten üzenetét elfogadjuk és aszerint éljünk. Köszönetet mondok az Úrnak főegyházmegyénk minden papjáért; mindnyájatokért, kedves testvérek. Főegyházmegyénk megalakulásának tizedik évfordulója valóban jó alkalom arra, hogy tudatosítsuk közösség mivoltunkat. Kérem imáitokat papjainkért, az ifjúságért és a családokért, a betegekért és idősekért, valamint saját magamért is.

Áldjon és oltalmazzon az Úr mindnyájatokat,

✠ **Mons. Stanislav Zvolenský**
pozsonyi érsek-metropolita